

далечъ отъ сичките села, и твърде приличаше на хайдушко збирище. Но нѣмаше какво да са прави. Не можеше ни да са помисли за вѣрвене. Безпокойството на Савелича ма веселеше твърде много. Между това азъ са разположихъ да пренощувамъ и лѣгнахъ на дългиятъ столъ. Савеличъ са рѣши да лѣгне на пешъта, а стопанинътъ лѣгна на земята. Скоро сичката стая захвана да хърка, и азъ заспахъ, като убиецъ.

Като са събудихъ доволно късно утрента, то видѣхъ, че виелицата е утихнала. Слнцето свѣтеше. Снѣгъ бѣше покрилъ сичкото поле и лѣщеше са ослѣпително. Конете бѣха впрѣгнати. Азъ заплатихъ на стопанинътъ, който зема отъ насъ такава умѣренна цѣна, щото Савеличъ на смалко са не скара и не захвана да са пазари, спорѣдъ както той си бѣше наученъ. Той бѣше, както са види, забравилъ вчерашните подозрѣния. Азъ повикахъ водачътъ, поблагодарихъ го за помощта, която ни той направи, и заповѣдахъ на Савелича да му даде половина рубла за пѣтъ. Савеличъ са намържди. "Половина рубла за пѣтъ! каза той. — А защо да му дамъ половина рубла? Не за това ли, че ние бѣхме така добри и довѣдохме го до ханътъ! Волята е твоя, но ние нѣмаме лишни пари. Ако даваме съкиму за пѣтъ, то ще да дойде време когато и ние сами ще да погладуваме! Азъ не можѣхъ да са препирамъ съ Савелича. Парите, спорѣдъ моето общание, са намираха въ неговото пѣлно распорѣждане. Мене ми бѣше криво, че не мога да поблагодара оня човѣкъ, който ни спаси ако не отъ нещастие, то баремъ отъ твърде лошава положение.

— Добре, казахъ азъ хладнокрѣвно. — Ако не щешъ да му дадешъ половинъ рубла, то му дай нѣщо